

Svar på remissen *Ny gemensam kyrka*

Sätunakyrkans församlingsråd har samlats och samtalat kring remissmaterialet som sänts ut av de tre samfunden. Efter samtalet har vi inbjudit till ett församlingsmöte där vi redogjort för våra funderingar och fler fått vara med och ge sina synpunkter. Vi har dessutom varit värdar för en remissverkstad där flera församlingar har deltagit och olika synpunkter har fått möta varandra. Följande remissvar är en sammanställning av de synpunkter som kommit fram i denna process. Det finns många frågor där vi har synpunkter som starkt avviker från remissens förslag. Vi verkar vara ganska överens om de synpunkterna. Det finns inget område där meningarna går isär på något avgörande sätt.

Vårt remissvar börjar med korta svar på de 9 frågorna som avslutar remissmaterialet. Därefter följer övergripande synpunkter samt en detaljerad diskussion av de olika avsnitten.

KORTA SVAR PÅ REMISSMATERIALETS FRÅGOR 1-9 (S. 38-40)

1. Nej
2. Nej
3. Nej
4. Nej, med hänvisning till diskussionen nedan. Frågan motsvarar inte riktigt remisstexten utan omtolkar den.
5. Ja, delvis, men inte vad gäller dopet som nödvändigt för medlemskap, se nedan.
6. Nej
7. Ja, och i tydligare form med tydliga demokratiskt uppbyggda distriktsorganisationer, se nedan
8. Stadgarna är tydligare och bättre, mer genomarbetade, än ”Gemensam grund”. Men i detaljkommentarerna nedan framgår att vi i många stycken vill ha en större tydlighet. Vissa ändringar i ”Gemensam grund” som föreslås påverkar även stadgarna.
9. Det diakonala perspektivet är alldeles för svagt. Vi saknar behandling av frågan om ekumenik och samarbeten med andra samfund på lokal nivå. Se vidare nedan.

ÖVERGRIPANDE SYNPUNKTER

Remissmaterialet består dels av något som kallas för ”Gemensam grund”, dels förslag till stadgar. Vi tycker att det bör framgå vad för slags dokument ”Gemensam grund” är. Vem ska läsa detta? Är det en beskrivning av den nya kyrkan som ska kunna förstås av vanligt folk så behöver avsnittet populariseras och språket se annorlunda ut. Men vi uppfattar detta som ett teologiskt dokument som ska identifiera den nya kyrkan och ligga till grund för teologiska överenskommelser med andra kyrkor. I så fall behöver avsnittet bearbetas oerhört mycket mer. För sådana ändamål är det så undermåligt att detta inte kan avhjälpas genom lite redigering. Det krävs en teologisk arbetsgrupp och en längre tidsperiod.

En viktig fråga är alltså vilken status ”Gemensam grund” är tänkt att ha? Är det något alla ska kunna skriva under på? Stadgar måste givetvis tas inför bildandet, och måste vara helt genomarbetade i förväg, men vi menar att ”Gemensam grund” måste få vara ett arbete som pågår under den nya kyrkans första år. De är oklokt att ”anta” denna del i förväg, i synnerhet

som så mycket arbete återstår. Risken är att vi får stressa oss igenom ett teologiskt grunddokument som visserligen inte är att jämföra med en bekännelseskrift men ändå får liknande status i förhållande till andra kyrkor. Resultatet kan bli förhastat och inte genomtänkt. Dessutom bör ett teologiskt grunddokument spegla den nya kyrka som växer fram, vilket gör det lämpligare att låta dokumentet få sin slutliga form under en inledande formeringsperiod.

Givetvis måste vi ha en överenskommelse om grundläggande frågor som medlemskapets utformning och tillämpning, eller förhållandet mellan dop, tro, och medlemskap, etc., när den nya kyrkan bildas. ”Gemensam grund” behöver därför omarbetas inför konferenserna 2011 så att dokumentet innehåller de grunddrag som vi vill ha och behöver för att kunna utforma stadgarna som reglerar t.ex. medlemskap. Men vi föreslår att ”Gemensam grund” betraktas som ett interimisdokument och att en ny gemensam teologisk kommitté för den nya kyrkan får i uppdrag att fortsätta jobba med innehållet utifrån alla de synpunkter som kommer upp i remissprocessen, och att en slutlig version av ”Gemensam grund” antas först efter några år. Man bör helt enkelt låta bli att fatta bindande beslut om denna del av remissmaterialet vid konferenserna 2011, och istället förlänga de ekumeniska avtal som finns mellan olika kyrkor (till exempel mellan SMK och SvK, respektive MK och SvK) att gälla under en låt säga femårig interimisperiod, fram tills ett teologiskt grunddokument har stadfäst.

Det mesta från sid 8 (”Församlingskonferens/möte”) och framåt är av stadgemässig snarare än teologisk art. Vi tycker att detta hör till stadgarna och – förutom vissa delar av avsnittet Tjänst – bör föras till stadgarna. Låt ”Gemensam grund” fokusera på teologin, medan det som mestadels är av organisatorisk art förs till stadgarna, och därmed kan omfattas av beslut redan 2011.

Allmänt sett innehåller dokumentet många floskler, både gamla och nya – från våra olika traditioner. Vi bör fundera över om språket verkligen fungerar år 2011 och framåt? Nu har vi möjlighet att skapa nytt, visserligen på våra respektive traditioners grund, men utifrån teologisk reflektion och nytänkande, tolkat och uttryckt i modern språkdräkt. Invanda formuleringar som ”känd, trodd och älskad” eller ”Jesus Kristus är Herre” väcker känslor men är ofta inte betydelsebärande. Frågan är vad vi menar – konkret – med orden? För att kunna finna nya ord krävs förstås att vi verkligen bearbetar vad vi egentligen menar. En del formuleringar förmedlar inte längre alls vad de en gång stod för. Några exempel ges nedan.

Ytterligare en övergripande reflektion handlar om hur vi använder ”kyrka” respektive ”församling” i dokumentet. Är det någon skillnad i betydelse? Det verkar inte konsekvent genomfört i så fall. Ibland är begreppen synonyma, ibland kompletterar de varandra.

Det är av yttersta vikt för Sätunakyrkans ekumeniska församling att avtal och samverkan med Svenska kyrkan inte påverkas negativt, vare sig på riksnivå eller på lokalplanet

DETALJKOMMENTARER AVSNITT FÖR AVSNITT *GEMENSAM GRUND*

Inledning

Inledningen beskriver kyrkans uppgift, men vi tycker att det diakonala perspektivet saknas. Det talas om anden, ordet, och sakramenten, men var är tjänsten för medmänniskan? Den inkluderas kanske i ”inbjuder alla människor att bli Jesu lärjungar”. Vad är det? Vi funderar

över hur begreppet ”lärjunge” fungerar idag? Är det självklart att kristna i allmänhet identifierar sig som lärjungar, eller speglar ordet en särskild miljö där språkbruket är populärt? Många uppfattar att efterföljd är lite mindre belastat och mer begripligt än lärjunge. Skulle ett möjligt alternativ vara: ”inbjuder till tro och efterföljd”?

Vi funderar också över att kyrkans uppdrag uttrycks som ”att göra Jesus Kristus känd, trodd och älskad.” Det är en halvny floskel som låter ganska vacker och speglar ett mer pietistiskt förhållningssätt (”älska Jesus”). Men alla är inte bekväma med att uttrycka sig så, trots att de kan vara lika hängivna som andra. Åter saknas det diakonala uppdraget som är en grundbult i kyrkans väsen. Det känns lite som att lärjungaskap inte i första hand uppfattas som efterföljelse i handling, utan som en slags beundran.

Den allra första meningen, ”Kyrkan är Kristi kropp och de heligas gemenskap som bekänner att Jesus Kristus är Herre” vill vi justera till ”Kyrkan är Kristi kropp och en helig gemenskap som bekänner sig till Jesus Kristus”. Detta förslag framkom under den gemensamma remissverkstaden. Fokus förflyttas till gemenskapen som helig snarare än individerna, bekännelsen till Kristus är gemensam, och det idag hierarkiskt uppfattade ”herre” (se vidare nedan) undviks.

Trons grund

På något sätt vill dokumentet uttrycka att Gud är större än allt vi förstår, ”men helig och annorlunda” låter främmande och gör Gud till något långt borta. Gud är samtidigt nära och begriplig, det är poängen i den kristna tron. Att personlig gudsrelation skulle vara möjlig pga treenighetsläran som sådan är sakligt och historiskt tveksamt. För de flesta vanliga kristna handlar det snarare om att man förknippar Gud med människan Jesus. Men en personlig gudsrelation är dessutom möjlig utifrån ett antal olika utgångspunkter, annars skulle t.ex. inte Gamla testamentets människor över huvud taget kunnat haft en sådan relation.

Det är också historiskt problematiskt att påstå att Gud har *valt* att uppenbara sig och bli förnimbar i världen som den treenige. Det är snarare *vi kristna* som *valt* att *uppfatta Gud* så pga hur vi tolkar Jesusberättelsen och Bibelns texter i ljuset av denna. Men vi tänker oss gudsuppenbarelse också före Kristus och Gud är förnimbar på många andra sätt än genom den kristna trosläran. Det är bättre att tala om att vi uppfattar Gud som nära och (mer) begriplig pga uppenbarelsen genom Jesus Kristus.

Formuleringen ”Tron har sin grund i Kristus och de apostoliska och nicenska trosbekännelserna vittnar om denna tro” är bra och genomtänkt. Den begränsar inte tron till trosbekännelserna utan ger de senare en rimlig roll.

Ömsesidigt beroende

Det sägs mycket om tillsyn, tillsynsfunktion och att vaka. Detta låter väldigt bevakande. Finns det inget annat sätt att tala om det ömsesidiga beroendet än detta ganska auktoritära och hierarkiska språk? Kan vi inte istället tala om gemensamt ansvarstagande och gemensam omsorg?

Uppdraget

Under denna rubrik kan något av det som nu ligger under Tjänst föras in – resten under Tjänst hör till stadgarna. Vi vill ha ett tydligare diakonalt perspektiv här. Diakoni är ”allas tjänst”. Diakoni kan fungera som övergripande begrepp inom vilket även mission ryms.

Vi funderar över uttrycket att ”göra människor till Jesu Kristi lärjungar och därmed förändra världen”. Det låter oerhört instrumentellt! Visserligen innehåller missionsbefallningen ord om att göra alla folk till lärjungar, men vi funderar över hur uttrycket uppfattas och fungerar i vår tid. Vi föreslår istället formuleringar i stil med att ”församlingen inbjuder till tro och efterföljd”. Se ovan.

Att synliggöra och *utbreda* Guds rike i Sverige och världen låter väldigt militant. Språket kan nästan upplevas obehagligt. Dessutom behövs en definition av Guds rike i förhållande till kyrkan! Vad menar vi egentligen med Guds rike? Kan kyrkan över huvud taget ”utbreda” detta rike? Tankegångarna går lätt till korståg och kolonialism. Vad är kyrkans uppgift och vad gör Gud? Kanske kan vi hellre tala om att *främja* Guds rike?

I detta avsnitt dyker ett diakonalt perspektiv upp för en stund. Gemenskapen lever evangeliet, gestaltar en tro som utmanar världen, lokalt och globalt, finns mitt i samhället *för att möta människors behov* och vara en profetisk röst. Men vi funderar över denna åtskillnad mellan församling och värld som verkar förutsättas. Utmanar inte evangeliet *församlingen* minst lika mycket som alla andra människor, eller mer? Är inte *församlingen* också *en del av samhället och världen*? Vad handlar den profetiska rösten konkret om? Är perspektivet mer att ”följa Jesus och lämna världen” eller att finnas mitt i världen som en del av samhället och tillsammans med andra påverka det? Vilken grundhållning en ny kyrka kommer att ha är en viktig fråga. Vi föreslår en formulering i stil med: ”Gemenskapen lever evangeliet och gestaltar en tro som utmanar, lokalt och globalt, och är en del av samhället för att möta...” På detta sätt undviker vi uppdelningen mellan vi och dom, kyrka och värld, osv.

Avsnittet avslutas med att upprepa att i församlingen förkunnas ordet och förvaltas sakramenten. Vad betyder denna formel egentligen, mer än att det i församlingen firas gudstjänster?

Raden ”GF-kyrkan har särskilt ansvar för utbildning till tjänst och samordning av mission” är en sammanfattning och bör flyttas, placeras istället efter efterföljande paragraf (innan ”Barn och unga...”).

I avsnittet om mission definieras inte vad mission är. Det verkar som om kyrkan blir tydlig, synlig och handlande genom missionen, men man kanske kan vända på det hela och fråga sig om inte mission är ett uttryck som beskriver vad församlingen gör? På grund av den snäva förståelsen av mission så låter det som om det bara är genom möten med systerkyrkor som vår kyrka här hemma berikas. Men mission är långt mycket mer än att ”evangelisera” bland folk som är annorlunda än vi. Det handlar om att leva ut Jesu gudsrikesbudskap (dvs efterföljelse och diakoni) i möten med (var)andra. På så vis begriper vi mer av evangeliets djup och innehåll (berikas). Kan detta formuleras tydligt?

Ordet

Här finns många fallgropar och problematiska formuleringar! Avsnittet är fullt av motsägelser. ”Bibeln är Guds ord” är teologiskt tveksamt att påstå utan ordentliga kvalificeringar. Först beskrivs ordet som *Bibeln* – det måste tolkas och förstås av ”var och en som möter” det. Men sen sägs att i *Jesus Kristus* möter Guds ord oss *tydligast*. Om detta är kristen tro – och så tänker många av oss – då ser vi på *Jesus Kristus som Guds ord*. Bibeln däremot *vittnar om* Guds handlingar med människorna och ger uttryck för hur människor reflekterat kring Gud, livet och tron genom tiderna. Framför allt ger Bibeln oss tillgång till *berättelserna om Jesus* genom vilka vi *bättre förstår Gud*. Men om man först säger att Bibeln

är Guds ord och sedan att Guds ord *möter* oss tydligast i Jesus Kristus – menar man då att *Bibeln* möter oss i Jesus Kristus? Den inledande formuleringen är fundamentalistisk. Den nya kyrkan måste kunna rymma även fundamentalister men kan inte föreskriva fundamentalism. När det sedan sägs att ordet är grunden för personlig tro och församlingens gemenskap, menas då att Bibeln eller Jesus är grunden? ”Det förkunnas...” – är det Bibeln eller Jesus som är budskapet? Vi har funderat om man kan lösa spänningen genom att tala om att ”Bibeln förmedlar Guds ord”, eller ”människor kan möta Guds tilltal genom Bibeln”. Eller hamnar man då bara i nya diskussioner och gränsdragningar? Kanske skulle det vara bättre att tala mer om *evangeliet* istället? Evangeliet är enligt kristen tro ett Guds tilltal och hänger samman med såväl skriften som med Jesus Kristus.

Dop och nattvard

Det talas om ”instiftats” och ”påbjudits”. Men är det så enkelt? Har inte sakramenten i sin nuvarande utformning växt fram under fornkristen tid. Vore det inte bättre att tala om att t.ex. nattvarden *har sin grund i Jesu handlingar och måltidsgemenskap*. Annars är första stycket ganska bra. Men vi funderar över varför det sägs att dopet är en *helig* handling medan nattvarden är en *gudomlig* handling? Varför gör man åtskillnad och betyder de olika orden olika saker? Eller är detta inte genomtänkt?

Formuleringen att ”sakramenten förvaltas av kyrkan och församlingen *under den ordinerade pastorans ansvar*” är OK (förutom dubbleringen kyrka+församling), den är tillräckligt öppen. Det betyder nämligen att pastorn visserligen är *ansvarig* men att det är *möjligt även för andra* som inte är ordinerade att t.ex. inte bara dela ut utan också *leda* nattvarden. Talet om att väljas och avskiljas gäller då uppgiften att ha *huvudansvar*, och är *inte* ett villkor för att över huvud taget *leda* nattvardsfirande. Men fråga 4 på s. 39 påstår att texten säger att pastor i regel delar sakramenten och att när pastor *saknas* församlingen kan välja och avskilja någon annan för detta. Det är inte riktigt vad som står i texten.

Vi är överens om att vi inte vill ha någon förnämning, inga begränsningar av möjligheten även för lekmän att leda nattvardsfirandet. Detta sker givetvis under ordnade former. Att pastorn har *övergripande ansvar* är självklart men innebär *inte* att det bara är när pastor *inte finns* som lekmän kan (väljas att) göra detta. Samtidigt kräver kanske samarbetet med SvK att vi formulerar oss diplomatiskt – det skulle en redigeringskommitté kunna klara av. Kanske kan man justera meningen ”När pastor saknas...” i stil med: ”När pastor saknas kan någon annan väljas och avskiljas för detta ansvar.” Ett övergripande dokument behöver inte tala om exakt hur en avskiljning måste gå till (bön och handpåläggning). Det hör hemma i andra sammanhang. Hänvisningen tillbaks till detta ansvar betyder då att det inte är för att kunna leda nattvard och endast när pastor saknas som en lekman avskiljs, utan detta handlar om att en lekman när pastor saknas kan få det övergripande ansvaret för sakramentsförvaltningen i en församling. Att sedan lekmän under pastorans (eller i undantagsfallen under en avskild lekman) ansvar ibland kan leda nattvard och döpa är underförstått och kanske inte behöver skrivas ut helt tydligt – det kan väcka ont ekumeniskt blod, men är en omistlig del av vår öppna tradition, även om detta inte tillämpas särskilt ofta.

Skrivningen om dopet är ganska bra: ”Tro, dop och medlemskap i församlingen hör samman”. Likaså formuleringarna om att dopet är ett men kan ske på olika sätt, dopets giltighet i hela kyrkan, samt möjligheten till dopbekräftelse och dopförnyelse. Men det är oklart om de två sista begreppen är synonymer. Man kan byta ”och” mot snedstreck eller hellre välja dopbekräftelse. Dopförnyelse kan i vissa sammanhang uppfattas som omdop.

Skrivningen om nattvarden är sämre och behöver omarbetas rejält. Det verkar vara ett försök att få ihop allting och markera en någotsånär sakramental syn. Men det blir intrasslat. Vad menas med ”en gudomlig handling i vilken jordiska gåvor tillsammans med Kristi instiftelseord, genom den heliga Anden, förmedlar Kristi kropp och blod”? Om poängen är ”verklig närvaro” (realpresens), är det inte då snarare *Jesu Kristi närvaro* som gåvorna + instiftelseorden genom Anden förmedlar? Dvs. det är väl inte Kristi fysiska kropp och blod som förmedlas, utan snarare Kristi ”kropp och blod” i form av bröd och vin som förmedlar honom, hans närvaro, befrielse, osv? Vi är överens om att formuleringen om hur nattvarden förmedlar Kristi kropp och blod är underlig. Dessutom saknar vi en diakonal aspekt på nattvarden. Vart tog delandet och rättvisans måltid vägen? Allt fokus ligger på någon slags odefinierad realpresens. Vi tycker detta är en mycket tunn nattvardsteologi!

Församlingen

Beskrivningen av församlingen som en gemenskap av människor som ”bekänner att Jesus Kristus är Herre” är inte okomplicerad. Detta är en känslig fråga – SMUs och SMKs bekännelse ”Jesus Kristus är Herre” har en stark ställning. Den har rötter tillbaka i tidigaste kristen tid. Men den hade en provocerande, nästan revolutionerande betydelse då, i Romarriket, där kejsaren bekändes som *kyrios*, Herre. De kristna påstod att en annan, Jesus, var *kyrios*. Och eftersom ordet användes i den grekiska översättningen av GT både för hebreiskans *adonai* (herre) och för gudsnamnet *Jahve* så underlättade titeln *kyrios* på Jesus utvecklingen där Jesus mer och mer uppfattades som gudomlig. När denna bekännelse intog sin ställning i SMU och dåvarande missionsförbundet så fanns dessa perspektiv med och det handlade i stor utsträckning om en lojalitetsförklaring. Men det var också, kanske framför allt, en *minimalistisk* bekännelse. Man menade att det, som i urkyrkan, var den enda bekännelse som behövdes. ”Jesus Kristus är Herre” blev alltså uttryck för efterföljelse och samtidigt stor öppenhet. Den som anar något av det gudomliga i Jesus och attraheras av detta hör självklart till och kan betraktas som fullt ut kristen. Detta var innan genusmedvetenheten slog rot och vi började anstränga oss för att använda könsneutralt språk. Idag uppfattas ”Jesus Kristus är herre” av stora grupper inte som ett anti-auktoritärt befriande slagord utan som uttryck för ett hierarkiskt tänkande. Vi kan inte längre använda ”herre” med den funktion uttrycket en gång hade. Vi måste hitta ett nytt språk för att uttrycka något liknande. Vi har talat en hel del om detta och om hur språket fungerar och vad det förmedlar. Vi funderar på konsekvenserna av att den nya kyrkan i sitt grunddokument bygger in denna typ av snart omöjliga och utdaterade formuleringar. Är inte detta chansen att hitta nya formuleringar för tron? Men det kräver förstås att vi tänker igenom vad alla uttryck egentligen står för – eller en gång stod för – och vad av detta som vi vill föra vidare till kommande generationer. Kan vi pröva formuleringar i stil med: ”församlingen är en gemenskap av människor vars tro, hopp och kärlek riktas till Jesus Kristus”, eller ”... som riktar tro, hopp och kärlek till Jesus Kristus”?

Att församlingen regelbundet inbjuder till offentlig gudstjänst låter för oss oerhört inskränkt, som om all annan verksamhet vore intern. Uttrycket ”offentlig gudstjänst” trodde vi var avskaffat för länge sen.

I andra stycket behöver ”Den är Guds verk...” bytas ut mot ”Församlingen är Guds verk...” för tydlighetens skull.

I tredje stycket förutsätts att församlingarna ska ”anta” ”Gemensam grund”. I enlighet med vårt resonemang ovan så bör man fundera över formuleringarna. Är detta ett bekännelsedokument eller snarare en beskrivning av rådande läge? Vad är det vi behöver

egentligen? Finns det risk för att församlingar inte kan skriva under Gemensam grund till 100% och därmed inte kvalar in i GF-kyrkan? En sådan situation vill vi inte ha.

Medlemskap och tillhörighet

Det finns åtskilliga detaljer och formuleringar i remissen som stänger folk ute och i detta avsnitt blir det tydligast. Här finns några av de största problemen. Dels handlar det om medlemskapet, dels om dopets roll.

Remissen föreslår ett tudelat medlemskap med medlemmar och tillhöriga. Många av de som samtalat om detta går nästan i taket! I samtalen kring detta uttrycks starka åsikter som: ”Jag förstår ingenting”! och ”Det här är helt bedrövligt”. ”Ingenting får finnas som stänger folk ute”. Uttryck som ”gålet” och ”katastrofalt” används i samtalen. Vi avvisar alltså hela idén. Vi tolkar den som att *riktig* medlem kan bara den *riktigt* troende bli. Vem bedömer detta? Risken för självrensning är uppenbar. Och vad säger vi om förståndshandikappade? Vi behöver istället *motsatt utveckling*. Vi säger alltså *helt och hållet nej!* Den här idén är omöjlig att hålla fast vid! Den föreslagna modellen skapar ännu större gap mellan innanför o utanför, ännu högre trösklar och ökade klyftor. Vi permanentar ett problem.

Det finns en stark och enhällig åsikt att vi inte kan ha ett andra klassens medlemskap. Ta bort hela idén om tillhöriga! Det bästa vore ett enda medlemskap, öppet för alla, barndöpta eller barnvälsignade på föräldrars begäran, unga, vuxna, alla kan bli medlemmar utan så mycket dramatik. Vi vill att det ska stå något i stil med: ”Barn som döps eller barnvälsignas kan alltså bli medlemmar och växa in i församlingen utifrån församlingens lokala tillämpning”.

Om detta inte är möjligt att vinna tillräckligt gehör för i GF-kyrkan så kan man diskutera barnmedlemskap i någon form. Men det får inte göras till ett andra rangens medlemskap även för vuxna som inte känner sig mogna för en tillräckligt ”stark” bekännelse. Det vill vi inte ha! Om GF-kyrkan väljer någon form av barnmedlemskap så ska inte de som blivit medlemmar som minderåriga tillfrågas och avfärdas, som ibland kan bli resultatet med Metodistkyrkans nuvarande system, utan ett barnmedlemskap ska i så fall *regelmässigt omvandlas till vuxet, fullt medlemskap vid lämplig ålder*, kanske 18. Att gå in och ur församlingen är en självklar rättighet och möjlighet för såväl barn som vuxna, men det får inte vara så att barn som är medlemmar avkrävs ett plötsligt ställningstagande för att få stå kvar. Sen är det en pastoral fråga att hela tiden inbjuda alla i och kring församlingen att vara mer delaktiga.

I nuvarande metodistiska system finns många som känner tillhörighet till församlingen eftersom de döpts och blivit ”förberedande medlemmar” som barn, men som inte känner sig mogna för den ”bekännelse” som fullt medlemskap innebär, utan även efter 18 års ålder föredrar att stå kvar som ”förberedande medlemmar”. Remissens förslag försöker utöka den möjligheten och göra den till ett ”naturligt” alternativ, men detta kommer att göra det ännu svårare för ”tillhöriga” att *bejaka fullt* medlemskap. Barnmedlemskap bör snarare ses som ett helt och fullt medlemskap, men utifrån lite andra förutsättningar än när en vuxen går in i församlingen. Helst ser vi emellertid ett enda medlemskap för både barn och vuxna.

Det finns i vissa kretsar – inte i vår församling men i andra som vi känner till – resonemang om barn (dop,) och medlemskap utifrån ett mänskliga rättigheters-perspektiv, men vi har svårt att förstå detta i vår församling. Ett sådant resonemang utgår från att religion är något ”extra” som man väljer till. Ser man religiös tillhörighet som en del av livshållningen så är det lika naturligt för ett barn att finnas med i församlingen som att tillhöra en familj. Ingen hävdar att barn ska uppfostras någon annanstans än i familjen i väntan på myndighetsåldern och ett eget

val att man faktiskt vill tillhöra denna gemenskap. Det är alltid fritt att gå ut ur och in i en församling närhelst man önskar, vare sig man är gammal eller ung.

Den andra stora frågan handlar om dopkravet. Att dop, tro och medlemskap *hänger samman* i normalfallet bejakar vi, men att *kräva* dop och tro i form av personlig bekännelse för fullt medlemskap är utestängande och motsvarar dåligt Jesu hållning till människor – snarare liknar det mer somliga av hans motståndares mer strikta förhållningssätt. Vi föreslår något i stil med: ”Församlingen välkomnar som medlem var och en som söker ett liv i tro på Jesus Kristus. Tro och dop är vägar in i församlingen...” Genom att säga ”vägar” i pluralis så öppnar man alla dörrar. Det kan finnas odöpta medlemmar även om detta inte är en vanlig ordning. Och barn som ännu inte är medvetna om en egen tro kan bli medlemmar, burna av familjens och/eller församlingens tro.

Församlingskonferens

Från och med detta avsnitt menar vi att det handlar mest om stadgefrågor och det mesta av innehållet bör sammanjämkas med stadgarna istället för att vara del av Gemensam grund.

Det är inget fel att församlingen i församlingskonferensen söker Guds vilja, men någonstans bör det framgå att den grundläggande utgångspunkten för församlingens organisation är demokratisk.

Församlingsföreståndare

Remissen säger att föreståndaren ska stödja *medlemmarna* i deras tjänst i samhället, men har *föreståndaren* någon egen självständig funktion i förhållande till samhället? Avsnittet är alltför internt. Det bör finnas något om föreståndaren som församlingens språkrör i samhället och föreståndarens tjänande i samhället. Detta avsnitt tjänar över huvud taget på att bearbetas.

Kyrkokonferens

Här listas mest sådant som är aktuellt inför bildandet av ny kyrka? Men kyrkokonferensen beslutar ju också om kontinuerlig verksamhet, budget, motioner etc. etc. Här saknas en del.

Det sägs att kyrkokonferensen beslutar om ekumeniska överenskommelser. Det bör framgå att detta gäller centrala överenskommelser, inte lokala

Kyrkoledare

Det finns inte ett ord om huruvida, och under vilka omständigheter, och på vilket sätt en kyrkoledare skulle kunna avsättas.

Tjänst

Allas tjänst: Vissa formuleringar behöver ändras till följd av att vi inte vill ha ett tudelat medlemskap. Nuvarande skrivning: ”*tror och är en del av församlingen, medlem och tillhörig...*” antyder att tillhöriga kanske inte tror (tillräckligt?). Se våra resonemang ovan.

Ordinerad tjänst: Formuleringen om att de ordinerade är en resurs för kyrkan och utgår ett kollegium är bra, men behöver konkretisering. Det behöver utarbetas former för sådana kollegier, kanske på regionnivå, och ett visst mån av deltagande i gemensamma sammankomster bör vara obligatoriskt, för att integrera och hålla samman den nya kyrkan.

STADGAR FÖR GF-KYRKAN

I stadgarna behövs göras vissa revideringar som följd av ändringar i Gemensam grund, t.ex. vad gäller medlemskapsbegreppet. Stadgarna bör också kompletteras med vissa uppgifter från Gemensam grund sid. 8 och 9 som vi anser snarare är stadgefrågor än teologiska frågor. Generellt sett är stadgarna mer koncisa och tydligt skrivna, mer genomtänkta.

§6.1 Bör det inte stå att ombud ska vara medlemmar i den församling de representerar?

§6.2 Frågan om yttranderätt för kyrka med vilken GF-kyrkan har samarbetsavtal är inte självklar, särskilt efter årets SMK-konferens där ett antal representanter från systerkyrkor närmast kampanjade för att förhindra SMK att låta församlingarna själva avgöra frågan om samkönade vigslar. Vi skulle själva tycka att det var ganska opassande att på ett sådant sätt lägga oss i en systerkyrkas utveckling. Den estnische representanten – från en kyrka som SMK knappast har så gamla eller starka band med – uttryckte sig dessutom kränkande och kunde ha anmälts och fällts för hets mot minoriteter. Vi kan inte se att alla samarbetskyrkor skulle behöva ha generell yttranderätt. Det räcker med att kyrkokonferensen har möjlighet att av särskilda skäl bevilja yttranderätt i viss fråga på förekommen anledning.

Bör inte även biträdande kyrkoledare ha yttranderätt?

§7.3 Anmälan om enkel fråga tas upp här, men motsvaras inte av någon punkt i §8. Detta är inkonsekvent. Antingen kompletteras §8.16 till ”Inkomna motioner och enkla frågor”, eller också läggs ytterligare en punkt till.

§9 Vi funderar över om kyrkostyrelsens storlek kan göra den sårbar vid t.ex. frånvaro eller sjukdom? Kanske kan integrationsprocessen vara betjänt av något fler medlemmar, åtminstone under den första tiden?

§15 Vi vill absolut ha ordentliga demokratiskt organiserade distrikt. Vi tror inte på modellen som antyds i specialavsnittet om regioner (s. 24f). Ett demokratiunderskott uppstår givetvis på ett eller annat sätt. Vi tror inte att huvudproblemet kommer att vara att få ideellt arbetande människor till en föreningsuppbyggd distriktsorganisation. Vi tror inte det finns mycket pengar att spara i relation till vad man förlorar. Vi behöver distrikt med distriktspersonal som känner sin region och dess församlingar väl.

§21 Paragrafen utgår från att Gemensam grund och stadgarna har samma status, antas respektive ändras på samma sätt. Vi är mycket tveksamma till att ge Gemensam grund en sådan stark ”juridisk” ställning (se ovan) – i synnerhet i detta skede innan det bearbetats färdigt, vilket kommer att ta några år. Det som står i §21 bör endast gälla stadgarna.

NORMALSTADGAR

§2.1 ”Församlingen välkomnar som medlem var och en som är döpt och bekänner sin tro på Jesus Kristus”. Detta skulle betyda att odöpta inte kan vara eller bli medlemmar över huvud taget. Vi vill inte ha en sådan skrivning. Det blir ingen riktigt öppen kyrka då. Vi tycker det är viktigt att det inte finns några krav som begränsar någon att söka sig till gemenskapen. Sedan kommer säkert 99% att döpas. Ingen vill förringa dopfrågan som sådan. Men skrivningarna som gäller en ny, gemensam kyrka, liksom skrivningarna för den lokala församlingen, måste innesluta alla dem som kan tänkas vilja vara med i den. Vi vill att olika förhållningssätt ska kunna rymmas.

§2.3 Punkten om uteslutning bör strykas eller möjligen modifieras så att uteslutning måste ske i samråd med kyrkoledare. Annars kan formuleringen leda till att en enskild församling utesluter människor som församlingsledningen menar splittrar eller skadar, t.ex. pga teologisk hållning eller sexuell läggning! Punkten öppnar för möjligt missbruk. Om tro och/eller dop räcker för medlemskap, ska man då kunna bli utesluten för andra saker? Däremot kanske det behövs något i normalstadgarna om att församlingsstyrelsen under vissa omständigheter kan avsluta en persons uppdrag. Räcker inte det för att kunna lösa riktigt svåra problem? Måste vi verkligen ha en paragraf om uteslutning?

§2 och 3 Dessa paragrafer behöver förstås arbetas om i enlighet med förslagen om ett enda, odelat medlemskap. Mindre justeringar behöver göras i många andra paragrafer av samma anledning.

§4 och 6 Det framgår inte tydligt vilka som kallas till årskonferens. Kanske kan paragraferna skrivas samman eftersom årskonferens betraktas som en speciell församlingskonferens.

§8 Det framgår inte vem som är valbar till styrelsen. ”Valbar till styrelsen är medlem i ...”

§10.2 Denna punkt utgår från Gemensam grund som bekännelseskraft och förutsätter att alla pastorer skriver under på varje formulering. Den är problematisk.

Eftersom vi anser att bl.a. avsnittet om församlingsföreståndaren inte hör till Gemensam grund så bör avsnittet i stadgarna kompletteras med arbetsuppgifter (se Gemensam grund och våra kommentarer där).

§11 Här bör kanske också förtydligas att valberedning utses bland församlingens medlemmar. Punkt 1 att ledamot inte kan väljas om omedelbart kan bli svår att uppfylla i riktigt små församlingar.

§Saknas: Den lokala församlingens ekumeniska förhållanden bör kanske regleras i stadgar. Vilka slags avtal kan den lokala församlingen ingå med andra kyrkor, osv.?

NAMNFRÅGAN

har vi inte ägnat mycket tid.

Märsta den 15 okt 2010, för Sätunakyrkans ekumeniska församling

Jan-Peter Alm, ordförande
Susanne Grahm
Ann-Marie Johansson
Thomas Kazen
Sievert Ljunggren
Jeanette Rigvald
Gunnel Rosenqvist
Lollo Segersson
John Spernes
Shantal Sserwada
Göran Svahn